

AZ ÁRTATLANSÁG VÉDELMEBEN, avagy, MINDEN ÚT ISTENHEZ VEZET

Elmélkedés, és vagy, ajánlás

Csak ülök, és gondolataim csapongását figyelem. Töprengök, mit is jelent számomra Isten, és hogy lehetne beszélni azokról a dolgokról, ami mindenkiben ott van, - de mindenkiben, egy kicsit másként. Kiben mélyen eltemetve, kiben félreértelmezve, kiben őszinte alázattal keresve.

Mi dönti el, hogy képesek vagyunk-e megtalálni Istent, a maga nagyságában és tisztaságában? És valóban??!! - valóban meg akarjuk találni azt, Aki létrehozta a mindenséget? Mi kell ahhoz, hogy megtapasztaljuk, és megismerhessük Őt? Azon gondolkodom, hogy és miként talált rám Isten? Pedig ez, sosem volt kérdés. Ő nem talált rám, - ott volt velem életem minden percében. Inkább az a kérdés, én hogy találtam meg Őt? És azt kérdezem, szükséges volt-e az a sok szenvedés, amit át kellett élnem, hol „MÁS/OK, hol magam miatt? A válasz igen, - minden kétséget kizáróan igen. Ez az ÚT kellett ahhoz, hogy az lehessenek, **AKI** most **VAGYOK**. Rájöttem arra, ha az életemben egyszer, őszintén Istent választom, Ő tudja, mi az az út, amit be kell járnom, hogy igazán megtaláljam Őt. Úgy igazán, ahogy Ő akarja, alázatos szívvel, és nem úgy, ahogy én akarom emberileg.

Hogy meglásd az Isten nagyságát, el kell engedj, minden emberi érzést, ami ehhez a földhöz köt. Vállalnod kell önös érdekeid - az EGÓD - megtagadását, feladását, és **vállalnod**

kell Istent, a Lelket. Mert Isten Lélek. Látnod kell az Ő szerETETét minden érzésedben, fájDALmadban. Mert a fájdalom, egy dal, a belső úton önMAGom felé. Egy ébresztő dallam.

Tudnod kell, hogy minden perc, amit ezen a földön megélsz, legyen az jó, vagy rossz, nem véletlen. S ha képes vagy mindezt meglátni, az út végén ott vár téged Ő. A fájdalom mi sokszor gyötör, az nem rossz. Azt jelzi, még vannak benned érzések, mik elvezethetnek téged Őhöz. Csak a fájdalom képes arra, hogy alázatra tanítson.

„Mindig egy kicsit különcként éreztem magam. És azt hiszem, az élete kezdetén mindenki így van ezzel. De a szokásoknak, szabályoknak, szinte mindenki beadja a derekát. Igyekeztem én is alkalmazkodni. Próbáltam, hogy elfogadjanak, kedveljenek az emberek, de mindig sikerült kitűnnöm valamivel. Már születésemtől nem bírtam elviselni a bezártságot a korlátokat. Nem az alkalmazkodó képességgemmel volt probléma, inkább a merev elvárásokat nem tudtam elfogadni. Pedig csak a társadalmi szorításból akartam szabadulni, mert ha feladom önmagam, és beálllok százhuszadiknak a sorba, akkor nem találhatok rá önMAGamra és nem találhatok rá Istenre sem. A mások által irányított és tanult érzésekkel, alvó bábúk leszünk, és így nem élhetjük saját életünket, csak a társadalmi normák által diktált életet. Annyira ragaszkodunk a külsőségekhez, a mások által diktált életünkhöz, hogy energiát nem kímélve tönkretesszük családukat, gyermekeinket, Istenképünket, hogy bizonyítsuk elveinket, igazunkat. És milyen igazág ez? Az EGŐnk által kreált, saját, önös érdekeinket szolgáló, mindent tönkretevő igazság. A mi döntésünk, a mi választásunk, akarunk-e boldogok, lenni. A mások döntéseivel nem élhetjük a saját

életünket. Az ember az Istentől megkapta a legnagyobb ajándékot a szabad akarat, a szabad választás jogát. Mi legtöbbször feláldozzuk a döntési jogunkat és csak a külső körülményekre reagálunk. Mint ahogy én is tettem, és sodródtam. Vártam, hogy megtörténjenek a dolgok. Próbáltam azt az életet élni, amit mások diktáltak, miközben állandó hiányérzet gyötört. Ma már boldog vagyok azért, hogy emberként élek. Megkaptam azt az esélyt, hogy bizonyosságot tehetek a szeretetről. Minden, ami velem történik ajándék. Az Isten (Lélek) megmutatta, hogy amit eddig emberileg, testileg szeretetnek gondoltam és neveztem, az nem volt más, mint önző szükségleteim kielégítésére szolgáló illúzió. – Az igazi szeretet az A Krisztus, és az, amit Ő tud ajándékozni nékem az Ő Lélek Való megelevenítése által, az Atya Isten dicsőségére.

***Ha engedjük, megláthatjuk, hogy valóban minden út,
Istenhez vezet.***

Kezdet

Hogy honnan, és mit tudok Istenről?

Régen történt, mikor még kislány voltam.

Évente háromszor, négyszer elmentem a nagyszüleimhez.

Érdekes emberek voltak.

Nagymamám apró termetű, kicsit hajlott hátú asszony volt.

Reggel rákötötte kendőjét a fejére és attól kezdve meg nem állt.

Mindig sietett, mintha kényszer hajtottá volna. Aprócska

lábait gyorsan, csoszogva rakosgatta egymás elé.

Szorgoskodott, tüsténkedett egész nap.

Ha lett volna kamrakulcsa, biztos a zsebében hordta volna.

Mivel nem volt a kamrán zár, kilestem mikor hátra ment a

kertbe, belopakodtam a spejzbe és belenyalakodtam a

finomságokba.

Nagyapámat megfontolt, lassú mozgású, szigorú tekintetű, de annál melegebb szívű embernek ismertem meg.

Az otthonukat, valami megfoghatatlan béke és nyugalom

járta át. Mikor összegyűlt a család, vagy enni készültünk,

mindenki felállt, és nagyapám imádkozni kezdett.

Én lopva kukucskáltam a félig csukott szemem sarkából, hogy

mindenki tisztességgel becsukta-e a szemét. Mikor láttam,

hogy csak én nézelődök, szégyenemben én is összeszorítottam

a szemem, és vártam, hogy véget érjen az imádság

Azok a gyermekévek...

6 éves kor, talán az az idő, amiről az embernek először emlékei maradnak.

Édesapámhoz esténként odabújtam a takaró alá. Béka hideg lábaimat odadugtam a hasához melegedni. Mindketten lehelni kezdtünk a takaró alatt, hogy hamarabb átjárjon minket a meleg – aztán mesélni kezdett hosszasan, türelmesen. Hol könyvből olvasott, hol gyerekkorából mondott történeteket.

Nem tudom hány év, hány nap telt el ilyen szeretetben, boldogságban, de egyszer eljött az a nap, mikor a tanulságos mesék a jó és a rossz küzdelméről, valósággá váltak számomra. Hiába vártam az esti meséket. Apukám ittasan, dühöngve érkezett haza. Kirángatott engem és két testvéremet az ágyból.

Amikor édesanyánk nem volt otthon, mert késő éjszakáig dolgozott, mindig talált okot a verésre, a megalázásra.

Azért hogy nagyobb nyomatékot adjon a szavának, egy katonaszíj lógott a fürdőszobában két csempe közé bevert szegen. Így bármikor kéznél volt, ha a szükség úgy hozta.

A szíj csatjának zörgése beleégett a tudatomba. Hosszú idő múltával, ha a férjem öltözött és a nadrágját húzta, mindig összeresztetem.

Talán sokan nem is tudják, mit képes tenni, egy ilyen bőrdarab az ember lábával, ha rossz kézbe kerül, és mit képes kibírni egy gyerek a túlélésért.

Emlékszem a magas székre, amibe kapaszkodtam a fenyegetések alatt. Talán 20 centivel volt alacsonyabb nálam a karfája. Parancsszóra lehúztam a nadrágomat, megragadtam a támla tetejét, és szorítottam teljes erőmből, mert tudtam, ha a szíj végighúz a lábamon, elhagy az erőm, és elkezdek összecsucsklani.

–A földre tilos volt leesni –

A nagy lila hurkákat, amit egy elmaradt mosogatásért kaptam, napokig ápoltam, borogattam, mire halványodni kezdtek.

Ilyenkor mindig nagy habos vizet engedtünk a kádba öcsémmel, hogy anyu meg ne lássa, mi történt, és legalább emiatt ne veszekedjenek.

Sötét titok övezte az egész gyermekkoromat.

Az utcabeli gyerekekkel nagyon jól éreztem magam. Tizenöten-tizennyolcan is összeverődtünk. Kimentünk a szántásra, vagy az orgonásba, ahol minden gyermeki álom valóra válhatott. A nagyobb fiúk mindenkinek csúzlít készítettek. Nekem is volt sajátom, ami ott lógott egész nap a nyakamban.

Csak akkor vettem le, ha fácánra vadásztunk.

Nagyon szerettem kint lenni a határban. Ilyenkor nem gondoltam az otthoni dolgokra.

A reggeleket nagyon nehezen viseltem. Csenevész, rossz evő gyermek voltam. Talán 20 kilót sem nyomtam hét évesen, ezért minden reggel ennem kellett iskola előtt.

Rendszerint főtt étel volt a menü, ami sokszor visszajött a tányérba.

Mire kamasz lettem a gyomrom annyira tönkrement, hogy minden reggel habot hánytam, ha ébredés után nem ettem pár falat kenyeret, vagy valami szárazat, de ez sem volt könnyű, a mindig gyötrő hányinger miatt.

Állandó hazugságban éltem, mert az igazságért, és a legkisebb hibáért, kegyetlen verés járt.

Az igazság lett számomra a legnagyobb ellenség.

Iszonyatos túlélési játékba kezdtünk öcsémmel, apánk ellen. A hazugság volt az egyetlen kiút, hogy néha egy-egy verést megússzunk.

Talán nem is a verés volt a legkegyetlenebb, hanem az a lelki nyomás, ahogy vártuk az estét.

Közös szobánkban az üvegajtó mögött elhúztuk a csipkefüggönyt, s hallgatóztunk mikor hangzik fel az ajtó zárjának zörgése.

A zárban kattant a kulcs.

A kilincs határozott lenyomásából tudtuk, hogy nem édesanyánk jött haza. Ez azért volt fontos, mert ha anyu jött előbb, akkor nyugodtan bebújhattunk az ágyba aludni.

Apukám tíz után pár perccel, ittasan ért haza. Öcsémrel jól nevelt gyermekekként, már megvacsoráztunk, megfürödtünk és bebújtunk az ágyba aludni, vagy legalább is úgy tettünk, mintha...

Soha, egyetlen este sem mertünk elaludni, addig, míg apánk nyugovóra nem tért.

Pár perc múlva erős, határozott hang ütötte meg a fülünket.

„Ki köpte a mosogatóba a meggyماغot?”

Rettegés futott át a testemen, már előre éreztem azt a fájdalmat, amint a szíj végighasít a lábamon.

Kiugrottunk az ágyból, összenéztünk öcsémrel. Talán csak egy pillanat volt az a nézés, de abban, benne volt az egész múltunk, és a ránk váró kibírhatatlan percek. Gyors léptekkel siettünk végzetünk felé, mert ha késlekedtünk volna, azt hiszem bónusz járt volna érte.

Megálltunk aputól olyan távolságra, ha pofonra lendülne a keze, úgy érjen bennünket, hogy pár centit előre kelljen dőlnie. Ez a pillanatnyi idő elég volt arra, hogy ne érjen váratlanul minket az ütés. Talpunkat, ilyenkor erősen odaszerítettük a földhöz, izmainkat megfeszítettük, mert tudtuk, hogy a pofon akkora erővel érkezik, hogy egy-két métert repülünk a levegőben, majd nekicsapódunk az éppen útba kerülő

tárgynak. Mindig felmértük a terepet, hová érdekesebb érkezni, hogy a becsapódás ne okozzon túl nagy kárt bennünk.

Apum kiszedte a meggymagot a mosogatóból.

Letette az asztal sarkára és számolni kezdett. Egy, kettő, három, négy... egészen tizenötig.

Kettéosztotta. Mindkettőnknek jutott hét-hét szem, amit beletett a markunkba. Egy mag neki is jutott, mert nem lett volna igazságos, ha egyikőnk többet kap.

Lassan, de annál határozottabban, kemény hangon szólt:

„Egyétek meg, hogy megtanuljátok, a meggymag nem a mosogatóba való.” A megmaradt egy magot, amit Ő fogott, a szájába tette és lenyelte.

Forró könny futott végig az arcomon. Lassú mozdulattal emeltem a számhoz reszkető kezemet. Ilyenkor ez a mozdulatnyi idő elég volt ahhoz, hogy bevillanjon, talán most, talán most, amíg emelem a kezem, megkönyörül. Viszont ez nem történt meg soha. A kimondott ítéletet mindig végrehajtotta.

A magok ott forogtak a számban. A sírástól egyre több nyál vette körül őket. Képtelen voltam egyszerre mindet lenyelni, úgy gondoltam, megfulladnék. A nyelvemmel megpróbáltam ügyeskedni, hogy szétválasszam a számban a kis gömböcskéket. Mikor sikerült, gyorsan lenyeltem egyet-egyet, mert tudtam nincs túl sok időm.

Jól éreztem. Lenyeltem az utolsó darabot, mikor apám újból megszólalt;

„Pakoljátok ki a bútorokat a konyhából, nehogy összetörjek valamit, amíg elverlek titeket...”

Megállt a levegő körülöttünk.

Ilyet még sose mondott. Talán ez az utolsó óránk.

Öcsémrel összenéztünk, majd hirtelen a tekintetünk az órára szegeződött.

Lassú ingája jobbra-balra lengett. Fél tizenegy felé közeledett. Anyánk legtöbbször, fél tizenegy után pár perccel ért haza.

Ő lehet az egyetlen esélyünk a túlélésre.

Megfogtam az első széket, majd lassú léptekkel elindultam az udvar felé. Egy messzebb lévő tisztást választottam, körülbelül harminc méterre az ajtótól, ezzel is némi időt nyerve.

Öcsém is megragadott egy széket, és a nyomomban kullogott. Ilyenkor mindig közel voltunk egymáshoz. Talán az esély, hogy valamelyikünk túlélheti, így nagyobb volt. Pár forduló után, már az asztal következett. Ez volt az utolsó dolog, amit még ki kellett cipelnünk.

Megragadtuk.

Mindketten lopva, még egyszer az órára pillantottunk, majd összenéztünk.

Fél tizenegy!

Talán szerencsénk lesz.

Lassan vonszoltuk a hatalmas, kihúzható asztalt. Az ajtóhoz érve megakadtunk. Nagyon nehezen tudtuk beilleszteni a két ajtótok közé, ráadásul vigyáznunk kellett, nehogy megsértsük a festéket az ajtón.

A nyitott ajtónál, egyre erősebben hallatszók, cipőkopogás ütötte meg a fülünket.

Összenéztünk.

Az első gondolat mely végigfutott rajtam, megmenekültünk. Anyám döbbsent arccal lépett az üres konyhába.

A megkönnyebbülésem mégsem volt teljes, mert tudtam, most félelmetes veszekedés kezdődik a szüleim között.

Nem tudom, hogy kerültek vissza a lakásba a bútorok. Azt hiszem az agyam kikapcsolt arra az időre. Csak az ágyamban eltöltött idő maradt meg a fejemben.
Remegve vártam, hogy véget érjen a veszekedés.

Minden második este, amikor anyánk dolgozott, tudtuk, hogy valami, még meg nem élt, különlegességben lesz részünk.

Ha jól emlékszem 11 éves lehettem mikor megismertem először a kecskeszíjat, legalább is apám így nevezte. Állítólag kecskebőrből hasítják. Egy ujjnyi széles, fél centi vastag, élékkel ellátott edzett hosszú bőrcsík.

Rettenetes dolgot művelhettem, hogy ilyen különleges élményben lehetett részem.

Megragadtam a magas szék támláját. A kezem izzadni kezdett, az erős szorítás miatt. A nadrágomat parancsszóra lehúztam, és vártam az első csapást. A mellkasomat odaszorítottam a karfához, hogy egy kicsit meg tudjak támaszkodni rajta. Megfeszítettem minden létező izmomat, az összest, ami egy húsz kilós gyereken elfér.

Mindig az első ütés volt a legfájdalmasabb.

Mintha parazsat húztak volna végig a combomon.

Remegni kezdett az egész testem.

Lábamat elhagyta az erő, kezdtem összecsucsklani.

Tudtam, hogy az első után a második csapást már könnyebben viselem, mert az az iszonyatos fájdalom kikapcsolt valamit a fejemben.

Mint a varjú kapaszkodtam a székbe és küzdöttem, küzdöttem az életemért. Remegő testemet, elkezdtem felfelé vonszolni. Úgy éreztem, ha földet érek, nem küzdhetek tovább, nem lesz erőm újból felállni, és a földön védtelenné válnék apám dühével szemben. Nem tudtam másra gondolni, csak arra,

hogy nem engedhetem el a széket, mert akkor az apám agyonver.

Ilyenkor tilos volt sírnunk, mert minél jobban ordítottunk, annál erősebben vert.

Visszagondolva azon csodálkozom, hogy apum mindig meg tudott lepni valami új aljas ötlettel, ami felülmúlta az előzőket.

Délután öt óra lehetett. Édesapám hazajött, tett-vett a lakásban. Mi jól nevelt gyermekeként figyeltük apu reakcióit, hogy mindent rendben talál-e. Pár perc múlva szigorú hang ütötte meg a fülünket:

„Melykőtök evett mézet?” A hanglejtéséből éreztük, hogy nagy a gond. Értetlenül álltunk az előszoba kövén lévő egy csepp méz előtt.

A konyhából a kamrába egy négy méteres előszobán kellett átmenni. A kamrába megmerítettem a kanalat a mézbe, és nyalogatni kezdtem miközben visszamentem a konyhába. Valószínű nem voltam elég figyelmes és egy csepp méz lecseppent a köre. Mikor apám belelépett, tett pár lépést és rájött, hogy ragad a talpa.

Más helyeken ezt, egy sima felmosással megoldják, de nálunk minden máshogy ment. Apum szinte minden dologban megtalálta, hogy alázatra neveljen minket. Le kellett térdelnünk és fel kellett nyalnunk a kövön széthordott mézet. Tudtuk, hogyha befejeződik a kő felnyalása, jön a verés.

Még ebben a megalázó helyzetben is a hazugság lengte körül a perceket. Hiszen apám nem tudta, hány lépést tett a mézes lábbal. Mikor már elfogyott az édes íz a kőről – mi akkor is nyaltuk tovább, mert tudtuk, ha felállunk, akkor jön a második felvonás.

Míg más kedvtelésből, heccből, vagy ki tudja, miért hazudik, nekem a lételememmé vált, azért, hogy élhessek – és sajnos minden gondolatomban, cselekedetemben, ott volt.

A napok teltek, egyik a másik után. A félelem annyira átjárta minden percemet, hogy 13 éves koromra nem tudtam megnézni a híradót, vagy egy filmet, amiben, a legkisebb gonoszság előfordult.

Eleinte kicsit, majd egyre jobban, remegni kezdtem. Először mikor ezt éreztem, azt hittem beteg leszek. Húzgáltam magamra még pár takarót, de nem sokat segített. Másnap semmi bajom nem volt.

Pár nap után rájöttem, hogy az esti mesén kívül nincs adás, amit végig tudok nézni.

Anyumat gyűlöltem, mert nem védett meg.

Apumát gyűlöltem, mert állandóan bántott, megalázott. Ha nem ítélnék el az embert a gyilkosságért, talán még arra is képes lettem volna, hogy megöljem az aput, csak hogy megszabaduljak tőle.

Tizenhárom évesen, egyik reggel, mikor senki nem volt otthon, összepakoltam a cuccomat, és elindultam, hogy intézetbe menjek. Sajnos, semmit nem tudtam, hogy intézik ezeket a dolgokat, így az este ismét otthon talál

A szenvedély hatalma

Pár nap múlva úgy gondoltam elég nagy vagyok már, hogy megtaláljam a boldogságot magam. Mikor nem voltam a szüleimmel, felvettem a vagány csaj szerepét. Nagyon tetszett, hogy nem vagyok közömbös a fiúknak. Barátnőm csak egy volt. Inkább a fiúk között éreztem jól magam. A lányok már

kicsi koromtól irigykedtek rám, mert nagyon jól tornáztam. Míg nekik a bukfenc is nehezen ment, én gerendán ugrándoztam.

Hamar szert tettem pár puszi baráttra, akik nálam egy-két évvel idősebbek voltak. Beszereztem az első barna kockás ingemet, amit köpeny helyett hordtam. A tanárokat kimondottan irritálta, de pont ez volt a lényeg.

Tizenhárom és fél évesen rám talált a szerelem. Nem tiltakoztam ellene. Örültem, hogy az otthon tapasztalt érzéseken kívül, más érzelem is létezik ezen a világon.

Ő volt az iskola legmenőbb nyolcadikos. Büszkeségem az egekig ért, hogy az Ő párja lehetek. Felvettem a szokásait. Káromkodni és cigizni kezdtem. Éreztem, hogy szüksége van rám. Vagy inkább, nekem volt szükségem rá. Egyszer furcsa kéréssel állt elő. Szerette volna, hogy a testi örömek útjára lépjünk. Félelem futott át rajtam. Rettegtem a terhességtől, és attól, hogy talán csak ezért kellek neki. Így kilenc hónap után az első nagy szerelem, vége szakadt.

A szokásaim viszont megmaradtak.

Apám előtt, nem tudtam sokáig titkolni új szenvedélyemet. Rövid időn belül lebuktam, aminek be nem látható következményei lettek.

Az egyik este, leültetett magával szemben az asztalhoz. A zsebemből előkerült a Szimfóniás doboz, amiben, ha jól emlékszem még hat szál cigaretta maradt. Számba adott egy cigit, hogy gyújtsak rá.

Nem mertem ellenkezni.

Soha nem mertem ellenkezni.

Meggyújtottam.

A könnyekkel keveredett füst, rossz ízű volt.

A kezem remegett, ahogy tartottam a füstszűrős cigarettát. Az utolsó slukkot elszívtam, de már ki volt készítve a következő szál, amit ugyan csak el kellett szívnom.

Ez idő alatt, apám nyugodt mozdulatokkal a megmaradt négy szálat kivette a dobozból, és a dohányt kifejtette a papírból.

Az apróra vágott dohány ott feküdt az asztalon. Kis maroknyi kupac volt. Apám behúzta a tenyerébe, majd megfogta a kezem és az én tenyerembe tette.

Határozottan szólt: Edd meg! – majd hozzátette:

Most vagy leszoksz a dohányzásról egy életre, vagy örökre cigizni fogsz.

Remegő kézzel vettem a számba a dohányt.

Ültünk egymással szemben, a könnyeimtől alig láttam, csurgott a nyál a számból, de nem bírtam lenyelni, azt az iszonyatos keserű ízt.

Nagy sokára elengedett, s mintha mi sem történt volna, jött ment a lakásban.

Ő lett az igazi

Pár hónap múlva, éppen elmúltam tizennégy, amikor megismerkedtem a volt barátom unokatestvérével. A jóképű, magas, barna fiú csendes, visszahúzódó természete biztonságot árasztott.

Ő nyugodt, kimért, én izgága típusú voltam – így nagyon jól kiegészítettük egymást.

Ahogy teltek az évek, egyre mélyebb lett kapcsolatunk. Ő természetesnek vette, hogy szeretjük egymást, de számomra a szeretet valami elképzelhetetlen dolog volt, ami nagyon ritka az ember életében.

Ő volt a mindenem.

Boldogságot, és reményt adott, hogy nemsokára véget ér az iszonyatos gyerekkor, amibe beleszülettem.

Lestem minden mozdulatát, szavát. Szinte istenítettem.

Megtaláltam benne az életem értelmét.

Felnőtt akartam lenni, hogy többet ne bánthassanak, és hogy vele maradhassak örökre.

De az ember élete nem csak a szerelemről szól. Tizenöt évesen felvettek a Zeneművészeti Szakközépiskola basszusgítár, nagybőgő szakára. A nagy küzdőszellememnek, amit az évek alatt magamba szívtam, igencsak hasznát vettem. Az átlagos tanulás mellett, napi 4-5 órát gyakoroltam hangszeren, aminek az eredménye állandó ínhüvelygyulladás lett. Másfél év után a kimerültségtől és a fájdalomtól hajtva, otthagytam az iskolát, és átjelentkeztem a közgazdasági iskolába, levelező tagozatra. Az igazgató szívesen fogadott, de volt egy kikötése: mivel második osztályba szerettem volna járni, a zeneiskolában nem tanult tantárgyakból különbözetit kellett tennem. A nagyszüleimhez költöztem pár hétre, hogy nyugodtan tanulhassak. Reggeli után kezembe fogtam a könyvet és elindultam, az utcákat róva magolni kezdtem. Nem tudtam, hogy lehet megtanulni pár hét alatt két tantárgyból egy éves anyagot. De sikerült. Sikeres vizsgát tettem. Örültem, és büszkeség töltött el.

A sulis mellett, tizenhat évesen dolgozni kezdtem. Egy közeli óvodában, dajka lettem. A főnököm nagyon megkedvelt. Tudta, hogy maximalista, és nagy teherbírású vagyok. A legkisebb szabadidőmben is megtaláltam azt a kis plusz feladatot, ami elűzte a tétlenség perceit. A fizetésem elraktam, és ábrándoztam a rám váró boldog évekről, amit a kedvesemmel tölthetek.

A pénz lassan, de annál kézzelfoghatóbban, gyűlni kezdett. Garasoskodó lettem. Egyetlen forintot sem adtam ki a kezemből, az eltervezett, remélt boldogság miatt. Néhány év után az összegyűjtött pénzből és némi hitelből megvettem első tulajdonomat, egy kertet.

Tizenhét évesen új munkahelyet találtam egy rendezvényszervező cégnél. Az egymást érő rendezvények, felpezsdítették addigi megszokott életem. De szerelmem továbbra is a mindenem maradt. Nekem nem voltak barátaim, barátnőim így minden percet vele akartam tölteni, de az Ő szíve, gyakran húzott régi barátaihoz. Néha duzzogtam kicsit, mikor egy-egy hétvégén nem vitt magával, de utána mindig eljött hozzám, így hamar elszállt minden bánatom. Sose értettem, hogy lehet fontos a szerelmünkön kívül más is számára.

Négy év együtt eltöltött idő után, elment egy barátja bevonulós legénypartijára, ahol érdekesen alakultak az események.

Még az nap éjszaka eljött hozzám.

Halkan kopogtatott az ablakomon. Kimentem hozzá, megöleltem. Vártam, hogy visszaöleljen, de e helyett, komolyra vette a szót. Őszintén elmondta, hogy megismerkedett egy lánnyal a legénybúcsún. Közel kerültek egymáshoz, de nem érez iránta semmit, és otthagya.

Szemébe néztem, meleg tekintetéből szomorúság áradt. Talán fel sem fogtam a lelket gyötrő szavait.

Csak szorítottam, öleltem és megbocsájtottam. Hisz akit imádunk, azt a hibáival együtt imádjuk. Megkérdeztem tőle, szeret-e még, Ő igennel válaszolt.

Életünk visszaállt a régi kerékvágásba, boldogok voltunk, és soha többé nem beszéltünk a botlásról.

Pár hónap múlva megérkezett, a párom behívója a seregbe. Én nagyon szerettem volna, a mennyasszonya lenni mielőtt bevonul, de Ő nem igazán lelkesedett az ötleten. Csalódott voltam, hogy ennyi együtt töltött idő után nem akar igazából, de nem volt mit tenni, csak türelmesen várni.

A behívója az ország másik végére szőtt, ahonnan hathetente kapott csak kimenőt. Hétvégeken mikor csak lehetett, én mentem hozzá. Egy-két óráért, amit vele tölthettem, képes voltam, nyolc-tíz órát is utazni.

Három hónap után közelebb került hozzám, már csak kétórányira voltunk egymástól.

Mikor elmentem hozzá és kimenőt kapott, az a pár óra maga volt a paradicsom.

Egy – két óra alatt be kellett pótolni, kétheti szerelmet.

Nem tudtunk betelni egymással.

De utána jött a rideg valóság, a búcsúzás.

A napok egymást követték.

Ahogy telt az idő, a magány egyre jobban felemésztett. A szüleimre nem támaszkodhattam, az egyetlen ember, akiben bíztam, messze volt tőlem.

Egyre többet betegeskedtem.

Állandó gyomorfájás kínozott. Gyakran ébredés után habot öklendeztem. Nem tudom miért, hisz semmi nem volt a gyomromban.

Volt, hogy napokig, nem tudtam menni, dolgozni. Feldagadt a szemem, a szám.

Kivizsgálásra kórházba kerültem. Ki akarták deríteni, mire vagyok allergiás. Az eredmény mindenre negatív lett.

Lassan megtanultam, együtt élni a tüneteimmel.

Az idő nagyon lassan telt. A véget nem érő várakozás nagyon elkéséřített. Próbáltam lekötni magam, de egyre nehezebben sikerült.

Isten elöször szólt hozzám

A munkahelyemen gyakran volt rendezvény, ami késő estig tartott.

Legtöbbször összeverödtünk azokkal a kollégákkal, akikkel egyfelé laktunk, mert már az utolsó busz is elment. Vidáman, jó kedvvel, beszélgetve szedtük a lábainkat. Útközben ki-ki letért a háza felé.

Én laktam a legmesszebb.

Utolsónak egy férfival maradtam. Próbáltunk nevetni, viccelödni, a még hátralévö úton, de érezni lehetett a feszültséget, amit a hormonok okoztak, a társalgás közben fellépö levegövételn yi szünetekben. Mikor a házához értünk megkérdezte, nem mennék-e föl hozzá.

Megborzongtam, de szóttanul követtem.

Egyszobás lakásában, a fő helyet az ágy foglalta el.

A szívem hevesen dobogott.

Nem beszéltünk.

Hozzám lépett...

A hazafelé vezetö utat futva tettem meg. Nem gondolkodtam. Csak egy dolog járt az eszemben, a szüleimnek fel ne tűnjön, késői hazaérkezésem.

Következő nap a hétvége reggelén, ébredés után érdekes ürességet éreztem. Olyan érzés kerített hatalmába, mintha nem én irányítanám az életemet. Napközben érzéketlenül tettem-

vettem mindennapi dolgomat, és vártam a kora estét, mert tudtam,érés nélkül, bármikor visszamehetek hozzá.

Az este ismét nála talált.

Becsengettem.

Ajtót nyitott.

Nem beszéltünk.

Hozzám lépett...

A mai napig nem tudom, mi történt azon az éjszakán velem, mert egy szóval sem bántott meg, de mégis feldúltan távoztam tőle. Nagy undor, és keserűség tépázta lelkemet. Nem tudtam elfogadni, hogy ilyen aljasságra, voltam képes.

Most éreztem először, hogy fürdőt vettem a bűn mocsarában. Térdre estem, majd a gyötrő kintől, Istenhez könyörögtem, hogy mossa le ezt a mocskot rólam. És ami még nagyon fájt, már nem mondhattam el magamról, hogy csak egy férfival voltam életemben.

Hazavánszorogtam.

A másnap is, hasonló küzdelemmel telt.

Munkahelyemre érve, keskeny folyosón kellett az öltözőmhez menni. A folyosón a kollégák már kint kávéztak, beszélgettek. Lépteim egyre lassulni kezdett a hangok hallatán, mert tudtam, hogy ott lesz ő is.

Mikor melléjük értem, úgy éreztem, megnyílik alattam a föld. Gyötrő szégyen töltötte meg a lelkem.

A napok, kínok között lassan teltek.

Emésztett a lelkiismeret, hogy olyan ember ellen tettem, akit szívből szeretek.

Volt még pár napom, amíg a szerelmem hazajön a laktanyából. Úgy döntöttem, nem mondom el neki a bűnöm, mert nagyon szerettem, és nem akartam elveszíteni.

Így mocskos bűnömet, még a hazugság bűnével is tetőztem.
A hazugsággal, melytől soha nem tudtam szabadulni.

A boldogságom kezdete

Végre eljött a leszerelés napja.

Boldogan ugrottam a szerelmem nyakába, és tudtam, most már mindig velem lesz. Bár némi felhő mégis akadt, ami boldogságunkat elhomályosította.

Két hónappal a leszerelése előtt áldott állapotba kerültem. Már elmúltam tizennyolc, és több mint öt éve jártunk, így nem gondoltam, hogy gond lesz, hiszen Ő volt a szerelmünk gyümölcse. A nem várt hírt, kicsit meglepetten, de boldogan fogadta. Attól a naptól kezdve pár hétig, megvédett mindentől.

Aranyos volt, mikor az egyik séta közben megugatott egy kutya, ami a kerítésen belül volt. Én összerezzentem az ijedségtől, Ő magához húzott és megölelt. Ezután mindig Ő sétált a kerítés mellett, vigyázott rám, óvott még a szélről is.

Teltek a napok, és mi nem tudtuk, hogy jelentsük be a szülőknek a nagy hírt. A párom szüleitől nem tartottuk, mert mindig kedvesek voltak, de az én szüleim, hát az egy kicsit más térszta.

A legrosszabbra számítottam.

Végül rászántuk magunkat, hisz nem volt mit tenni.

Először szerelmem szüleihez mentünk, mert úgy éreztük ott semmi gond nem lesz.

A hír meglepte Őket. Majd a szüleim következtek. Minden addigi szörnyűség átfutott az agyamon, de mégis bíztam a páromban, hogy majd Ő megvéd minden rossztól.

Meglepetésemre a szüleim, jó hírként fogadták a dolgot, és kezdték tervezgetni az esküvőnk.

A nagy zűrzavarban, ami körülöttünk volt, valahogy megváltozott minden. Pár nap után, párom furcsán kezdett viselkedni, és soha nem gondolt kéréssel állt elő.

Még korai ez a baba, nem kéne, hogy megtartsuk.

Megdöbbsentem a hír hallatán.

Ő, akiben a legjobban bíztam!

Összetörtem.

Úgy éreztem, ha megteszem, amit kér, soha többé nem lehet gyermekem!

Teltek a napok, a kis poronty ott nőtt a hasamban. Képtelen voltam megtenni, amit kért, így megint bánatot okoztam annak, akit szerettem.

A hír hallatán a szülők, nagy tárgyalásokba kezdtek. Mi csak részleteket hallottunk. A párom szülei, még korainak tartották a házasságot, és a gyermekáldást, anyagiakra hivatkozva, amiről meggyőzték szerelmemet is. Az én szüleim ragaszkodtak a csemetéhez, még házasság nélkül is.

Így a gyermekáldás szomorú hangulattal kezdődött.

Sokat veszekedtünk, győzködtük egymást, hogy mi is a helyes út. Én hallani sem akartam az abortuszról.

Ekkor éreztem meg, hogy a boldogság útja, keserűséggel van kikövezve.

Végül kitűztük a nagy napot, az esküvőnk napját.

1990. június 02.

El sem hittem, hogy velem ilyen csoda, ilyen boldogság megtörténhet. De a legnagyobb örömet mégis az jelentette, hogy soha többet nem kell bujkálnunk. Minden reggel mellette ébredhetek.

Így született meg első gyermekünk, házasságunk után négy hónappal.

/Nagyon aranyos volt a fiam, mikor tizenhat évesen, a házassági évfordulónk után pár hónappal, a születésnapján megkérdezte: hogy lehet, hogy nem rég volt az évfordulótok, nekem meg már születésnapom van./

Fél évre a szüleimhez, majd az Ő szüleihez költöztünk. Belevetettük magunkat a gyermeknevelés rejtelseibe. Azt hiszem a sok tépelődést feledve, igazán boldogok voltunk.

Kényelmes volt a szülőknél lakni, nagyon sok terhet levettek rólunk, de azért mi mégis, saját lakásra vágytunk. A hirdetések böngészve útra keltem, hogy megtaláljam álmaink házáat.

Egy év után sikerült saját lakást vennünk, így hárman végre, egy család lettünk.

Úgy éreztem, eljött az idő, feledhetem azt a sok fájdalmat, megalázást, gyötrelmet és borzalmat, ami addigi életemet kísérte.

De sajnós, az emberi tudat nem ilyen egyszerűen működik, nem lehet egy gombnyomásra átprogramozni.

Boldogan teltek a napok, szinte remegve vártam, párom érkezését. Ha nem voltam a kisfiammal, sokszor az ajtó előtt tébláboltam, hogy minél hamarabb megláthassam.

Mikor a kulcsa megcsörrent a zárban, a szívem hevesen kalapálni kezdett. Alig vártam, hogy nyíljon az ajtó és a karjaiba ugorhassak.

Tudtam, hogy öt óra körül érkezik. Mindig meleg étellel vártam. Próbáltam a kedvenceit elkészíteni, hisz rajongtam érte.

Mikor vacsorázott, simogattam, puszilgattam, hogy érezzem a közelségét. Egyszer rám förmedt: olyan vagy, mint egy kullancs, nem tudok tőled nyugodni. Ha hazajövök, pihenni szeretnék. Se enni, se tévézni nem hagysz nyugodtan. Mivel bérházban laktunk, ott az ember élete szinte csak tévézésből áll, így csak az esték maradtak a boldogságnak. Fájt, hogy napközben, egyre kevesebbszer bújhatok hozzá. Éreztem, hogy számomra nem ez az igazi boldogság, de azért mégis boldog voltam, mert akit szeretünk, hibájával együtt szeretjük. Hétvégeken, pénteken, vagy szombaton esténként a barátaihoz ment kikapcsolódni.

Úgy kellett éreznem, ez jár neki, mert néha mondta, hogy a házassággal elvettem a szabadságát. Kicsit bántott, hogy egyedül kell otthon lennem. Ilyenkor az erkélyen ácsorogtam és vártam, mert tudtam, tizenegy körül ér haza. Sokszor nagy rózsacsokorral állított be, hogy kedveskedjen nekem, és hogy kiengeszteljen.

Talán a házasság nyújtotta biztonság miatt, vagy megszokásból, de egyre kevesebbet kezdett velem törődni. Hazaérkezése után, ha kicsit kipihente magát, engem mellőzve a fiunkkal töltötte a fölösleges idejét. Engem szinte csak az ágyban talált meg esténként. Én addigra kimerült, fáradt, és kedvetlen voltam.

Ilyenkor volt, hogy ellöktem magamtól, mikor hozzám ért. Úgy gondoltam, ha nappal nem kellek, hát akkor este se kelljek. Eddig soha nem érzett féltékenység kezdett gyötörni. Féltékeny lettem a saját fiamra, hogy még Őt ölelgeti, szeretgeti, rám nem figyel, rám szinte nem is jut ideje.

Az eltemetett gyerekkori rosszkedv és önsajnálát, egyre több este látogatott el hozzám. A lezárt emlékek borítékját, újból elővettem és felbontottam. A szívet tépő emlékek, elterelték

figyelmem a jelen szomorúságáról. Sokat beszéltem a férjemnek emlékeimről, bíztam benne, hogy megsajnál, viszont aki életében egy pofont sem kap, az nem értheti ezeket a szavakat.

Kezdtem úgy érezni, hogy az iránta érzett rajongásom nem talál viszonzásra.

Egyre többször képzeltem be magamnak betegségeket. Hol a térdem, hol más testrészem fáj, nyilallt hetekig. A lelki fájdalmaim egyre többször kezdtek testi formát ölteni.

Isten másodszor szólt hozzám

Öt éve voltam feleség.

Az egyik februári reggel, munkába igyekeztem.

A házunktól alig tettem meg pár száz métert. Lassan haladtam, mert jeges volt a járda és figyelnem, hogy el ne essek. Ekkor furcsa érzés kerített hatalmába. A mai napig emlékszem a mozdulataimra, a legapróbb részletekre. Mintha valaki megszólalt volna a fejemben.

„Nem hazudhatok többé”!

Minden gondolatom, addigi hazugságom köré fonódott.

Minél jobban próbáltam leplezni a gyötrő érzést, annál nagyobb késztetést éreztem, hogy megszabaduljak tőle. Napokig nem aludtam, kezdtem kimerülni. Vártam, hogy elmúljon az a kízó lelkiismeret furdalás, és élhessem az addigi megszokott életem.

Mindig azt mondják, hogy az idő mindent megold.

Vártam!

Vártam, de a gyötrő gondolatok szinte életre keltek. Nem volt éjjelem, nappalom, mikor másra tudtam volna gondolni. Úgy éreztem fojtogat a hazugság, amit évek alatt mélyen elrejtettem.

Tudtam, az igazság tönkretetheti az egész addigi életem, de nem bírtam elviselni többet a hazugság terhét, hogy nem voltam hűséges.

Megérzésem beigazolódt. Addigi életem darabokra hullott. Iszonyatos fájdalom töltötte el a szívem, de mégis valami megkönnyebbülést éreztem, feloldozást a hazugság alól.

A férjem azt mondta, mivel öt évig hazudtam neki, most Ő fog öt évig, úgy élni, ahogy akar.

Sokszor türtem megalázó viselkedését, megjegyzéseit, de alázattal vártam, hogy leteljen az öt év, büntetésem öt éve.

Nem szóltam neki szinte semmiért, úgy éreztem, jogos a haragja.

Közben megszületett második gyermekünk. Gyönyörű szép, egészséges kislány. Azt gondoltam, Ő majd segítségünkre lesz, hogy egymásra találjunk, de sajnos nem így lett.

Számoltam a napokat, mikor telik le az öt év. Iszonyatos öt év volt.

Leteltével odabújtam szerelmemhez. Bíztam abban, hogy visszakaphatom.

Úgy gondoltam, megfizettem bűnömért.

A napok teltek, de nem változott semmit hideg kapcsolatunk.

Rá kellett jönnöm, hogy Ő nem az a megbocsájtó típus.

Azon töprengtem, hogy a kapcsolatunk csak addig működött, míg én elnéztem, megbocsájtottam első botlását, csavargásait, minden hibáját, de Ő évekre visszamenőleg a legkisebb hibát is állandóan fejemhez verte.

Lassan teltek az évek.

Az éjszakákat legtöbbször sírással töltöttem.

Egyre mélyebb önsajnálát uralkodott el rajtam. Nem láttam kiutat a tönkrement házasságomból. Barátaim nem voltak, mert miután összeházasodtunk, minden időmet a családomra áldoztam. Senki nem volt, aki meghallgatott vagy segíthetett volna, ezeken a nehéz napokon. Szégyelltem és gyűlöltem addigi életem minden percét. Az egyedüllét és a jelen tépázó fájdalma előhozta a múlt borzalmait.

A jelen fájdalomából, a múlt fájdalmába menekültem.

Minél többször játszottam végig a fejemben a veréseket, megalázásokat, annál mélyebbre hatolt a keserűség, és a kilátástalanság az életemben. De muszáj volt, mert ha túl tudtam élni azt a sok borzalmat, akkor most is kell, legyen erőm, küzdeni.

Szinte semmiben nem találtam örömet, kerültem a társaságot, hogy ne lássák, állandó rossz kedvemet. Jobb napjaimon igyekeztem nem érezni semmit, de elég volt egy dalfoszlány, hogy minden megváltozzon. Szívből gyűlölni kezdtem a zenét, mert minden fájdalmamat, felerősítve zúdította a nyakamba.

Teltek az évek, s szinte egy mosoly sem hagyta el a szám. Küzdöttem még a boldogságért, de valahol éreztem, már soha nem lesz igazán az enyém.

Minden női praktikát bevettem, hogy visszakapjam régi életem, de mikor láttam nincs rá esély, azt hiszem feladtam.

Tizenhárom év után beletörődtem, hogy a boldogság messze elkerüli az életem. És mikor, már nem volt remény, megismerkedtem egy férfival, aki lenyűgözött törődésével, kedvességével. Sokat találkoztunk, beszélgettünk. Pár nap után úgy éreztük, mintha örökké ismertük volna egymást. Nyitott könyv volt az életem előtte. Olyan dolgokat tudott rólam, amire csak úgy tehetett szert, ha része a gondolataimnak, a

lényemnek. Sokszor úgy éreztem magam, míg közel álltunk egymáshoz, mintha az ördöggel cimboráltam volna, de nem tudtam ellenállni neki. Minden találkozást vártam vele. Majd addig, soha nem tapasztalt érzés költözött a szívembe.

- Más is tud engem szeretni!

Egyre közelebb kerültünk egymáshoz érzelmileg, míg egy nap, már nem volt elég a kézfogás. Többre vágytunk. Találkozásunkkor büntudat gyötört, nem tudtam, mit keresek ott, hiszen férjem van, és két gyönyörű gyermekem.

Ezt ő is tudta, de nem számított, semmi sem számított. Félelmetes volt, ahogy beszélt minden akkori érzésemről, szégyenemről, hogy milyen mocskosnak érezném magam, ha megtennének azt, amire vágyunk. De mégis nekikezdünk valaminek, ami félbehagyott kudarc lett. Képtelen voltam megtenni, és ezt ő is tudta.

Zaklatottan jöttem el tőle.

Hazafelé nyomasztó gondolat fészkelte be magát a fejembe. Isten újra próbára tett, és én ismét elbuktam, végérvényesen elbuktam.

Hazamenve első dolgom volt, hogy elmondjam férjemnek mit tettem. Vagyis, hogy félig mit tettem. De hát félig, nem lehet bűnt elkövetni. Valamit vagy megtesz az ember, vagy nem. De muszáj volt elmondanom, mert tudtam a hazugság útját nem járhatom. Nagyon feldúlt lett, majd elment vigasztalódni egy alakulóban lévő kapcsolatának a karjaiba.

Hazajött, s közölte velem hol volt, és mit tett.

Fulladni kezdtem, szinte kapkodtam a levegő után.

Ettől a naptól kezdve mindig fulladtam, ha veszekedtünk.

Újdonsült barátommal teljesen megszakítottam a kapcsolatomat. Úgy éreztem, rám szállt valami iszonyatos sötétség, amittől nem tudok szabadulni. A gyötrő fájdalom,

mély depresszióba hajszolt. Napokig feküdtem a sötét szobában. Elzárkóztam az emberek elől, nem érdekelt semmi. Nem törődtem az egészségemmel, és nem törődtem a gyermekeimmel. Ha tudtam, hogy vendégek jönnek hozzánk, megpróbáltam magam összeszedni, hogy ne vegyék észre elkeseredésemet. Nagyon szégyelltem, és mindenki előtt titkoltam érzéseimet. Borzasztó energiát felemésztve színészkedtem, így senki, még a szüleim sem sejtették, hogy minden gondolatom az öngyilkosság körül forog.

Ha kimentem az erkélyre, szüntelen az járt a fejemben, hogy mi lenne, ha átlépném a korlátot. Talán csak a két gyermekem tartott vissza attól, hogy megtegyem.

Ez után bevillant pár kép, -- és ha nem úgy sikerül, ahogy elterveztem, talán a hátralévő életemet nyomorékon, még több szenvedéssel kell leélnem.

Ha kocsit vezettem, ugyanilyen gondolat kerített hatalmába. Minden fát megvizsgáltam, ami mellett csak elhaladtam, melyik lehet az, amelyik biztos halálba visz.

Visszagondolva: érdekes mikor az ember elveszíti a realitás érzékét. Amennyire vágyik élni, és boldognak lenni, épp annyira vágyik meghalni is. Naponta hatszor, nyolcszor is maga alá gyűrt a halál utáni vágy. Szinte egy pillanat alatt megváltozott a hangulatom. Mintha egy perc alatt valami sötét erő, szállt volna a gondolataimra, ami felett nincs hatalmam, amin nem tudok uralkodni.

Elkezdtem félni önmagamtól, és igyekeztem tudatosan kerülni azokat a lehetőségeket, amikor kárt tehetek önmagamban. Olyan érzés volt, mintha nem magam irányítanám az életem, hanem valami külső erő, ami a legkisebb lehetőséget is kihasználva, el akar pusztítani.

Ha az egyik nap nem ér célba, semmi baj, hisz övé az egész életed, hiába próbálkozol ellene, elhitedi veled, hogy te soha sem győzhetsz, mert minden napod csak egyre rosszabb és rosszabb lesz, míg eljön az a nap, mikor úgy is őt választod.

Havonta, kéthavonta, nagyon erős, napokig tartó fejfájás kezdett gyötörni. A fájdalomcsillapítót párosával szedtem, mert egy szem, meg se mozdította a fejfájásom.

Voltak reggelek, mikor ébredés után, meredten bámultam a mennyezetet. Az izmaim reggelre úgy megmerevedtek a hátamon, hogy minden levegővétel fájdalmat okozott. Fél órába tellett, hogy fel tudjak kelni az ágyból. E fél óra alatt körülbelül 15-20, pár másodpercig tartó izomgörcs kínoztam meg a hátam. Miután sikerült kikászálódni az ágyból és elkezdtem napi teendőimet, a fájdalmak megszűntek.

Neurológushoz kezdtem járni a hátfájásommal, és a fejfájásommal aki MR-re küldött. Az eredmény érdekes volt. Nyaki gerincsérv, valamint 4-5 mm-en pontszerű bevérzés, infarktus jelei az agyamban. Harmincöt évesen nem tudtam mit kezdjek ezzel az eredménnyel.

Elkeseredtem.

Az önmarcangolásnak az elkeseredés, azt hiszem, korlátlan határt enged. Ha nem akartam gondolkodni és érezni, ha nem akartam tudni semmiről, ittam.

Volt, hogy két deci whisky-t megittam egy szuszra. Fél óra múlva merev részegen feküdtem két kocs között egy parkolóban, és azon gondolkodtam, hogy még olyan szerencsém sincs, hogy képszakadás legyen, mint ahogy a férfiak szokták mondani, nem emlékszem semmire.

Egy ilyen alkalom után, feküdtem az előszoba szőnyegén. Az arcom a hideg követ érte, mintha jégen feküdtem volna.

Hosszú idő óta, nem éreztem ilyen kellemes érzést, mint a kő hidege.

Ilyenkor a másnap, harmadnap, iszonyatosan nehéz volt, mert a rossz hangulatot még a másnaposság is gyötörte.

Nyugtatót kezdtem szedni, mert az éjszakai nem alvás, utolsó erőmet is felemésztette.

Hogy munkanélküli voltam, még több időt tudtam foglalkozni elkeserítő életemmel. Néha órákat bolyongtam az utcán, hogy ne kelljen otthon lennem. Ha megláttam egy párt, akik megölelték egymást, mérhetetlen irigység, harag, gyűlölet fogott el. Olyan gondolatok törtek rám, hogy az egyiket, meg kéne, öljem, hogy Ők is érezzék azt a gyűlöletet, haragot és fájdalmat, ami bennem tombol. Gyűlöltem minden embert, akin a boldogság legkisebb jelét is megláttam.

Érdekes az a fájdalom, amit egy meggyötört ember érez. Legszívesebben kikiabáltam volna az egész világnak, hogy hallják, és sajnáljanak, amiatt a nagy igazságtalanság miatt, ami ért, de a szégyen, amiről nem tehetem, nem engedte, hogy egy szót is szóljak. Mélyen elrejtettem a szívemben.

Teljesen felesleges beszélni róla, hisz az én kínomat, úgy sem értheti senki.

Ha pedig, nem sajnál senki, legalább én had sajnáljam magam annyira, hogy feladhassam a józan ítélőképességemet, mert, ha a szeretet nem lehet az enyém, legalább a fájdalomamon had uralkodhassak a végsőkig.

Azt hiszem ez a talaja a depressziónak.

Egy év telt el ilyen gyötrelmek között, mikor érdekes gondolat férközte be magát a fejembe.

Énekelnem kell!

A zene mindenre megtanít

2004 őszén, a csődöt mondott, depressziós életem közepette, nagy elhatározásra jutottam.

Énekelni fogok.

Akkor még nem tudtam mi készítetett arra, hogy meghozzam ezt a döntést, ma már tudom.

Előkerestem néhány újságot, átböngésztem a hirdetéseket. Csak egy énektanári hirdetést találtam, így rá esett a választásom.

Egy hét tétovázás, és bátorsággyűjtés után felhívtam. Talán, háromszor is nekikezdtem tárcsázni, mire jól ütöttem be a számokat.

Igazat megvallva, nem is tudom, volt-e kedvem az énekléshez. Csak azt tudtam, hogy 1995-óta nem bírtam a zenét elviselni, állandó sírás jött rám, ha meghallottam.

A házasságom romokban, hát kellett valami kapaszkodó.

Az első énekóra életuntan, és zavartan mentem el.

Az ajtó előtt toporogtam 5-10 percet, mire bemertem csengetni.

Jóvágású fiatalember nyitott ajtót.

Illedelmesen próbáltam válaszolni kérdéseire, hogy észre ne vegye, igazából semmi nem érdekel a világon.

Hetente egyszer jártam órára. Eleinte azt hiszem, elég szűkszavú voltam. Talán egy év is eltelt úgy, hogy minden órára iszonyatos szorongással mentem. Próbáltam leplezni, hogy gyűlölöm a világot és önmagam, mert valahol tudtam,

hogy ez az út vezet a gyógyulásom felé. Minden percben, amit gyakorlással töltöttem, le kellett győznöm Önmagam, de volt egy cél: ne maradjak szégyenben a tanárom előtt.

Néha, kevésnek bizonyult a szándék és képtelen voltam gyakorolni, amit Ő egyből észrevett és gyakran le is szidott ezért.

Az elején nem is haladtunk valami jól.

Emlékszem az első dalra, amit választottam:

„Valaki mondja meg, milyen az élet”. Ez a dal mindent elárul akkori hangulatomról.

Talán két év is eltelt, mire sikerült a szorongásomat leküzdeni.

Nagyon lassan, de kezdtem örömet találni a dalokban.

Évek alatt kitartóan küzdöttem magammal, és a szomorú hangulatú zenék vidámabbá váltak.

Egyre könnyebben tanultam meg az általam kiválasztott dalokat, és az órák is oldottabb hangulatban teltek. Meg tanultam őszintén nevetni. És megtanultam Tőle, hogy nem kell mindent, olyan halálosan komolyan venni.

A zene, nagyon sok érzelmet hozott elő belőlem.

Egyre többet beszélgettünk, kezdtük egymást megismerni. Nagyon lassan, de azt hiszem, barátokká váltunk, annak ellenére, hogy nem kímélt az órákon. Kertelés nélkül, minden éneklési hibámat a nyakamba zúdított. Mikor nyafogtam, hogy nem tudom, mindig azt mondta, „minden nem tudom, egy ötvenes”.

Így azt is megtanultam, nincs lehetetlen, csak akarni kell!

Sose éreztem, hogy bántó lett volna velem. Elfogadtam, amit mondott. Ő volt a támaszom, az a biztos pont, ahová minden héten mennem kellett.

Emlékszem, az első színpadi fellépésemre.

Apám szervezte a tudtom nélkül. Két héttel előtte szólt, hogy fellépésem lesz. Úgy éreztem még nem állok készen, azt hiszem az elsőre, soha nem áll készen az ember.

Szinte belebetegedtem a gondolatba, hogy emberek előtt kell énekelnem. Apám nem tudta, én nem ezért kezdtem el tanulni, hogy mások előtt mutogassam magam, hanem azért, hogy az addigi sok keserűséget kiénekeljem magamból, és magam mögött hagyjam.

Nem tudtam, miként lehet levetkőzni azt a gátlást és szorongást, amit gyerekoromból hoztam, hogy semmi nem jó, amit csinálok. Sokszor a hétköznapiakon is elbújtam, elrejtőztem volna a föld alá, csak ne tudjanak rólam. És most több száz ember előtt kell színpadon állnom, és az érzelmeimet kitenni az asztalra.

Ekkor világosított fel a tanárom: ha színpadon vagy olyan, mintha mezítelen lennél, csak nem testileg, hanem lelkileg, vagy érzelmileg.

Utána bevallotta:

- azt hitte, soha nem fogok meg tanulni énekelni, olyan rosszul ment az elején.

Páran, akik láttak a színpadon, kérdezgették, hogy tettem szert erre a tudásra.

Mikor megtudták kinél tanulok, érdekes dolgokat mondtak a tanáromról. Én tudtam, csak az irigység beszél belőlük, hisz mindegyiküknél képzetebb volt.

Mikor látták, nem érdekel a szóbeszéd, viccelődni kezdtek: biztos több is van közöttünk.

Bátran állíthatom, tévedtek.

Soha, nem léptük át a barátság határait. Mint férfit nem, de mint embert, vagy barátot nagyon kedveltem, tiszteltem. Kevés ember van, aki ilyen közel áll, vagy állt hozzám, mint Ő. Sokat viccelődtünk, de ha a szükség úgy hozta, egészen mély érzelmekről is tudtunk beszélni.

Azt hiszem, igazi barátra találtam.

Tizenhat év után rátaláltam, életem második barátjára.

(Azért a második, mert az első barátnőm tizennyolc éves koromban Franciaországba ment.

Utána megpróbáltam csak a férjemnek élni, és elkövettem azt a hibát, hogy teljesen elszigeteltem magam az emberektől, viszont, ha valaki csalódik a párjában, akkor nem marad senki.)

Visszatérve a zenére.

Hat-hét év alatt a tanárom megtanított mindenre, amit ennyi idő alatt megtanulhattam tőle az éneklésről.

Azt mondta, meg van bennem a kellő alázat a zenéhez. És igen, talán nem is a hangom olyan rendkívüli, hanem inkább amit át tudok adni az embereknek a dalokkal. Sajnos az élete, pár éve egy nagyvárosba szólította.

Ezek után egyre ritkábban tudtuk összehozni az órákat. Kéthavonta, negyedévente sikerült csak találkozunk.

A jókedv megmaradt, de a viccelődés szolidabb keretet öltött. Éreztem, hogy kicsit megváltozott, komolyabb lett, és sajnos nem figyeltem eléggé oda rá.

Én azt hittem, még mindig az a viccben mindent elbíró barát. De tévedtem.

Sikerült úgy megbántanom egy viccnek szánt megjegyzéssel, hogy elvesztettem egy fontos embert az életemből.

Mikor rádöbbsentem, mit tettem, keresni kezdtem. Minden áron beszélni akartam vele. Már kellemetlenül éreztem magam, annyiszor próbáltam hívni. El akartam mondani neki, mennyire sajnálom, de már késő volt.

Ő döntött.

Hetekig nem aludtam. Tombolt, és lázadt bennem a rideg valóság. Nincs tovább.

Elesettnek, elkeseredettnek és magányosnak éreztem magam. Az a magány tört rám, amit sikerült leküzdenem vele úgy, hogy Ő nem is tudott róla. Úgy éreztem elveszítettem mindent, ami biztonságot adott.

Pedig az igazság az, barátként, megtette értem utoljára azt, amit csak megtehetett, elengedte a kezem.

Talán ez kellett ahhoz, hogy igazán megtaláljam önmagam. Lassan rájöttem arra, nem kapaszkodhatok egész életemben másokba, hogy a fejemet fenntartsák a víz felett, nekem kell megtanulni úszni, hogy fennmaradhassak.

*Köszönöm az Istennek, hogy amikor nagy szükségem volt rád,
mellém rendelt, és igazi támaszom voltál a nehéz napjaimon.
Köszönöm, hogy a barátod lehettem!*

*Abban bízom, egyszer rá fog jönni, nagyon sokat köszönhetek
neki, és soha nem bánthanám meg szándékosan.*

Megfáradtam /dalszöveg/

*Fáradt vagyok, megfáradtam.
A szívem kimerült attól,
Hogy minden lélegzetért, küzdenem kell.*

*Követtem el hibákat,
Hagytam elveszni a reményt,
Úgy érzem a lelkem összetört a világ súlya alatt.*

*De tudom, hogy Nálad megpihenhetek,
Ezért hozzád kiáltok, minden megmaradt erőmmel.
Hadd lássam, hogy győz a Megváltás!
Hadd tudjam, a küzdelem egyszer véget ér!
Hadd lássam, hogy be tudod gyógyítani,
A gyenge és összetört szívet.
Tudni akarom, hogy dal születhet,
Egy összetört élet hamvaiból,
És életem, bensőm újjászülethet,
A Krisztus kegyelméből!
Ha megfáradtam.*

MÁSODIK FELVONÁS

E pár oldal elolvasása után, ha bemutatkoznék neked, talán nem hinnél a szemednek.

Egy életvidám, életerős embert látnál, aki megbékélt önmagával és a világgal.

Aki rájött, hogy nincs az a gyötrelem, nincs az a mélység, ahonnan Isten, ne tudna felemelni, és ne tudná neked megadni azt, amire szükséged van.

Ha az életedben egyszer is, egy percre, őszintén Istent választod, Ő tudja, mi az az út, amit be kell járnod, hogy igazán megtaláld Őt.

Úgy igazán, ahogy Ő akarja, alázatos szívvel.

Nem úgy, ahogy te akarod emberileg.

Hogy meglásd az Isten nagyságát, el kell engedj, minden emberi érzést, ami ehhez a földhöz köt. Vállalnod kell Önmagad, és vállalnod kell Istent.

Látnod kell az Ő szeretetét minden érzésedben, fájdalomadban. Tudnod kell, hogy minden perc, amit ezen a földön megélsz, legyen az jó, vagy rossz, nem véletlen. Minden Őt dicsőíti.

S ha erre képes vagy, az út végén ott vár téged.

A fájdalom mi gyötör, nem rossz.

Azt jelzi, még vannak benned érzések, mik elvezethetnek Téged, Ő hozzá.

Csak a fájdalom képes arra, hogy alázatra tanítson.

Emlékezned kell rá, nem felejtethed el, mert ha elfelejtet, és csak a jóra emlékszel, elfelejtet Jézust. Elfelejtet azt, aki szenvedett miattad, és átélte a te fájdalomaidat is. A gyötrődésed százszorosát, ezerszeresét.

Keresztségem története

Csak ülök, és gondolataim csapongását figyelem.

Töprengek, mit is jelent számomra Isten, és hogy lehetne beszélni azokról az érzésekről, ami mindenkiben ott van, de mindenkiben egy kicsit másként.

Kiben mélyen eltemetve, kiben félreértelmezve, kiben őszinte alázattal keresve.

Mi dönti el, hogy képesek vagyunk-e megtalálni, a maga nagyságában és tisztaságában?

És valóban meg akarjuk-e találni azt, aki létrehozta ezt a mindenséget, ami bennünket körülvesz?

Mi kell ahhoz, hogy megtapasztaljuk, és megláthassuk Őt?

Azon merengek, hogy és miként talált rám Isten. Pedig ez sosem volt kérdés. Ő nem talált rám, ott volt velem életem minden percében.

Inkább az a kérdés, hogy én hogy találtam meg Őt, hisz szándékosan, soha nem kerestem.

Azt kérdezem magamtól, szükséges volt-e az a sok szenvedés, amit át kellett élnem, hol mások, hol magam miatt?

A válaszom igen, minden kétséget kizáróan igen.

Ez az út kellett ahhoz, hogy az lehessenek, aki most vagyok.

Arra, hogy Isten velem volt életem minden percében, akkor jöttem rá, mikor eldöntöttem, hogy megkeresztelkedek, és visszapergettem életem eseményeit.

2008 tavaszán, hosszantartó munkanélküliség után úgy döntöttem, feladom óvónői pályafutásom. Ha nyolc évig ezen a pályán nem sikerült normális állást szereznem, akkor nincs tovább. Miután ezt a döntést meghoztam többé nem foglalkoztam ezzel a munkalehetőséggel, igyekeztem más

irányba kutakodni. Pár hónap múlva megcsörrent a telefon. Kedves hangon, egy régi ismerősöm keresett. Érdeklődött, lenne-e kedvem óvónóként dolgozni, mert az egyik alkalmazottja előre láthatólag, hosszabb távra lebetegedett. Miután, még nem sikerült más állást találnom, nem volt mit veszítsek, elvállaltam. Teljes tanévet végigdolgoztam. A kolléganőm a betegsége miatt, még mindig nem tudta felvenni a munkát, sajnos egyre rosszabbul lett, így a következő tanév ismét az óvodában talált. Októberben a munkaadóm elmondta, hogy aki helyett dolgozom elindította a leszázalékolását, mert rákos megbetegedése nem javul. Így a megüresedett állást, véglegesen betöltöttem. A munkahelyem három tagóvodából áll. Felvételemkor nem a régi csoportomat kaptam meg, mert az egyik tagintézmény dolgozója áthelyezést kért, így annak a csoportját vettem át. Azt hiszem könnyelmű kijelentést tettem az áthelyezéssel kapcsolatban:

- „Nyolcévnyi munkanélküliség után azt sem bánom, ha az ördöggel kell együtt dolgoznom”.

Hát így visszagondolva, jobb, ha az ember vigyáz, mit ejt ki a száján.

Kolléganőmmel igyekeztem közös hangot találni, de sajnos nagyon különbözött nevelési stílusunk. A vezetőm, aki embersége miatt nagy tekintélynek örvendett, nagyon kedvelt, így oltalma alatt álltam, ami elejét vette a kolléganőm és én között levő viták kialakulásának.

2011 nyarán a régi vezetőnket 25 év után nem választották újra, amit én előre megéreztem. A tanév kezdése előtt, felkerestem új főnökömet, akitől kértem, helyezzen át kolléganőmtől. Próbáltam diszkrét indokot találni, de kevésnek bizonyult. Így a tanévet, változás nélkül kezdtük.

Az év októberében, egy pár hete érkezett gyermeket a Nevelési tanácsadóba utaltunk a kolléganőm kérésére. A nála felsorolt problémák nálam minimálisan fordultak elő, amit a szülőknek elmondtam. Az anyuka a beutaló határidejét decemberre tolta ki, hogy legyen ideje beszokni a gyermeknek. Ez a döntés nagy feszültséget váltott ki kolléganőm és közöttem. Egyre feszültebben teltek a napok, míg végül békítő beszélgetésre került sor. A három-négy vitakör érdekessége, hogy még minden tudásom bevetve, igazat mondva, védtem egy három éves gyerek érdekeit, egyre hazugabbnak tűntem az üggyel foglalkozó emberek előtt. 2012 januárjában, az egyik kedd délután hallottam, hogy a csoportomból több szülő másnap felkeresi a vezetőt a szóban forgó gyermek ügyével kapcsolatban. Nem értettem mi az oka a fogadóórának, mert előtte nap hétfőn el lett döntve, hogy a gyermek másik csoportba kerül.

Szerdán fél tizenegyre mentem dolgozni. Ébredés után nagyon rossz érzés kerített hatalmába.

„A fogadóórán résztvevő nyolc szülő, nem a kisfiú, hanem miattam megy be a vezetőhöz.”

Nyugtalanul érkeztem munkahelyemre. A kollégák első szava: „a főnök vár az irodában”

Félve nyitottam ajtót, mert tudtam, valami borzalmas dolog történt.

És igazam volt.

Az irodában kolléganőm és a vezető várt. A vezető elmondta, hogy több szülő kérte, hogy küldjenek el a munkahelyemről, mert ha nem, akkor Ők viszik el a gyermeküket. A kolléganőm távozása után a főnökömmel kettesben maradtam, aki határozottságából megenyhülve kérte: - próbáldjak valami

technikát előszedni a tarsolyomból, hogy a szülők kiengesztelődjenek.

Az ajtón kilépve úgy éreztem, minden tölem telhetőt megtettem a gyermekért.

Maximalista küzdőszellemem feladva egyetlen mondat hagyta el a szám:

- Istenem innentől tied a pálya!

Pár nap nehezen telt, hisz, hogy tud az ember egyik napról a másikra megváltozni?

Sehogy.

Én sem tudtam. Olyan voltam, mint azelőtt, némi kiábrándult csalódással fűszerezve.

Érdekes, hogy a szülők a lelkiismeretüktől hajtva, egyre kedvesebbek kezdtek lenni velem.

Rövid időn belül a vezető ígéretet tett, hogy külön csoportba helyez minket, amit Ő betartva, új kolléganőt kaptam.

Mikor az öt hónapig tartó gyalázkodás, vihar, tíz nap alatt megoldódott úgy, mint ha, mi sem történt volna, akkor jöttem rá: mint ember, soha nem győzhettem volna ebben a harcban. Akkor éreztem meg, Isten soha nem fogja feladni az értem való küzdelmét. Ebben a harcban négy évet, és előtte, közel negyven évet szánt rám úgy, hogy mindent a kezében tartva, csak az én döntésemre várt.

Azért volt az a sok szenvedésem, mert én nem tudtam dönteni, nem törődtem vele, és Ő annyira szeret, hogy nem szólt bele döntéseimbe. Csak türelmesen kivárt, de nem írta felül a szabad akaratomat.

Hatodik érzék

Mindig egy kicsit különcnek éreztem magam. És azt hiszem, az élete kezdetén mindenki így van ezzel. De a szokásoknak, szabályoknak, szinte mindenki beadja a derekát.

Igyekeztem én is alkalmazkodni. Próbáltam, hogy elfogadjanak, kedveljenek az emberek, de mindig sikerült kitűnnöm valamivel.

Már születésemtől nem bírtam elviselni a bezártságot, a korlátokat. Nem az alkalmazkodó képességemmel volt probléma, inkább a merev elvárásokat nem tudtam elfogadni, így gyakran tűntem lázadónak. Pedig csak a társadalmi szorításból akartam szabadulni, mert ha feladom önmagam, és beálllok százhuszadiknak a sorba, akkor nem találhatok rá önmagamra és nem találhatok rá Istenre sem. A mások által irányított és tanult érzésekkel, alvó bábúk leszünk. Nem élhetjük saját életünket, csak a társadalmi normák által diktált életet.

Annyira ragaszkodunk a külsőségekhez, a mások által diktált életünkhöz, hogy energiát nem kímélve tönkretesszük családjunkat, gyermekeinket, hogy bizonyítsuk elveinket, igazunkat.

És milyen igazság ez?

Az egónk által kreált, saját, önös érdekeinket szolgáló, mindent tönkretevő igazság.

Mindig úgy éreztem, hogy az életem nagy része a haragról, a gyűlöletről és a küzdelemről szólt.

De ez nem igaz.

A gyűlölet csak addig uralhatja életünket, még nem tudunk róla beszélni, még nem tudunk megbocsájtani. Rájöttem,

ahhoz hogy ne csak felületes érzés legyen számomra a szeretet, szükséges volt, hogy megjárjam a pokol bugyrait.

És mikor úgy éreztem, egy ember, már nem lehet mélyebb, és sötétebb gondolatok között, érdekes érzés hatott át egyik pillanatban.

Nincs az az ember a földön, akiért föladhatnám az életem. Nem tudtam honnan jött ez a furcsa gondolat, talán fel sem fogtam, de attól a perctől, valami megváltozott. Talán erre szokták mondani, felcsillant egy reménysugár. Egy olyan reménysugár, amit az ember, nem tudja honnan jött, és hova tart, de mégis elindít egy olyan úton, amit követni kell.

Úgy gondolom, Isten szólt hozzám. Meg akart menteni önmagamtól.

Minden tartalék erőmet összekaparva, küzdeni kezdtem önmagamért, az életért.

Pár hét múlva, újabb érzés hatotta át zavaros életem. Énekelnem kell.

Sokan mondanák, biztos a hatodik érzékem jelzett, de számomra a hatodik érzék, ami a tapasztaláson túl van, az Istentől ered.

Nyolc év. Nem tűnik nagy időnek.

Mondjuk az idő, mindig relatív. Ha boldogságban élheted, nagyon rövid, de ha minden perce gyötrődés, küzdelem, akkor a mindenséget felölelő fájdalom.

Nyolc év.

Ennyi kellett, hogy meg tanuljak énekelni, és ennyi kellett, hogy magam mögött hagyhassak minden gyötrelmet és keserűséget.

A kell szó az életünkben...

Az a sok keserűség, ami végigkísérte az életem, követelőző harcossá tett. Minden nap elterveztem, mi az, amit meg **kell** tennem ma, hogy megfeleljek az elvárásoknak, hogy elégedett és boldog lehessenek, és mi az, amit ma kapnom **kell** az én erőfeszitésemért. De ki dönti el, hogy ez a **kell**, szó mit takar. A **kell** szót, talán máshogy is megfogalmazhatnánk, nincs más választásom. De valóban nincs más választás. Az ember saját maga dönti el, hogy nincs más választása, és magára kényszeríti a **kell**-t. Gondoljunk csak bele, hány megoldást, ötletet kapunk barátainktól, ismerőseinktől egy-egy probléma megoldására. Valóban a **kell**, szó kell a boldogságunkhoz, vagy ez a mi burkolt önámításunk. Hány **kell** állta a boldogságomat az évek során. Ha ezt az egy szót ki tudtam volna törölni a szótáramból, az egész életemet boldogan élhettem volna.

Először is más szülők **kelltek** volna, hogy ne éljem át, azt a sok rettenetet gyerekkoromban.

Másodszor, akkor **kell**ett volna, hogy mennyasszony legyek, mikor én akartam, mert akkor biztos boldog lettem volna.

... és sorolhatnám a végtelenségig, hogy mi **kell**ett volna ahhoz, hogy boldog lehessenek.

Minden reggel úgy ébredtem, hogy ezzel a **kell** szóval az általam elképzelt jövőt akartam élni. De a jövőt nem lehet a mában megélni, mert az elképzeléseket és a vágyakat a jelen történései felülírják. Így a boldogság keresése fikciává válik, melyet, állandó kudarc kísér.

Szinte szenvedélyemmé vált az állandó boldogság keresése. Bármilyen történt velem, soha nem fordítottam időt arra, hogy élvezzem a pillanat adta boldogságot. Ha valami örömtelit

megéltem, sietve túlléptem rajta, és már kutatva kerestem a következő pillanatot, mi örömet ad. A boldogság utáni hajszában, elfelejtettem boldog lenni. Akkor még nem tudtam, hogy a boldogságot nem lehet megtalálni. A boldogságtudat a gondolkodásformánk egy állapota, ami nem függ semmilyen körülménytől.

„A legtöbb embernek nincs ideje elfogadni az élet ajándékát, mert dolga van, dolgoznia kell, keresnie kell a boldogságot.

Az életet és a boldogságot csak a mában lehet megélni.”

Valójában, csak egy dolog **kellett** volna, hogy a boldogságot ne a jövőben keressem, hanem lássam meg a mában. Lássam meg a mának, minden percében a lehetőséget.

A múltamat használtam arra, hogy felépítsem az idealizált, elképzelt jövőt, miközben elfelejtettem megélni a jelent, a jelen csodáit. A múltat el **kell** tudni engedni, mert ha nem tesszük, megkötözi, bekorlátozza a jelent. Ha kibéreljük a múltunkat, hogy megélhessük a jelent, csak vitázni fogunk vele. Mi lett volna akkor, ha nem így, hanem máshogy döntünk?

Elkezdünk kételkedni, félni döntéseinktől.

„A félelem pedig tolvaj, mely megkéséríti a mát, és ellopja a holnapot.”

A félelmet a múlt szüli. A múltban átélt rossz események élményeit képtelenek vagyunk elengedni, és ezek az emlékképek megmérgezik a jelent.

Bármilyen döntést hoztunk volna régebben, akkor is itt tartanánk ahol most, mert amíg az ember nem tud kibékülni Istennel, addig nem tud kibékülni önmagával sem, és így bármilyen döntést is hoz, mind hibás.

Állandó gondjaim, nehézségeim figyelmemet felerősítve, beteljesületlen vágyaimra irányították.

De sikerült változtatnom figyelmem irányán, és így megváltozott az egész életem. Minden pozitív hatást megragadok, és olyan hosszúra nyújtok, amilyenre csak lehet. Ha mégis rövidnek bizonyul az idő, újragondolom, újrajátszom az eseményt. A negatív dolgokra mik érnek, csak a legminimálisabb időt fordítok.

A negatív dolgok haszna: hogy el ne bízzam magam, valamint, hogy kihozzák belőlem a pozitívumot. Ezt a pozitív gondolkodásformát úgy sikerült elérnem, hogy nyolc évvel ezelőtt, mikor eldöntöttem, hogy élni akarok, azt is eldöntöttem, hogy az életemet én fogom irányítani. Nem hagyom, hogy az érzelmeim felülírják az élethez való pozitív hozzáállásom.

Ez a két mondat lehet, hogy cinikusnak, és elérhetetlennek tűnik mikor az ember lelki gyötrelmei miatt még a levegővétel is fájdalmas. De mondjuk ki, meg **kell** erőszakolni a sötét gondolatokat, és akarni kell. Akarni **kell** egy olyan dolgot, ami abban a percben lehetetlen, és megvalósíthatatlan.

Első dolgom volt, hogy a telefonom kijelzőjére kiírtam:

LÉGY MINDIG VIDÁM!

Ezt a tárgyat naponta többször is megnézem. Igaz eleinte, csak egy kényszeredett mosolyra húztam el a számat, mikor megpillantottam a szöveget, de egy kis idő elteltével észrevettem, hogy az erőltetett mosolyt, egy ici-pici igazi is követi. Ki tudtam nevetni a saját kényszer mosolyomat. De ennél talán még fontosabb, hogy észre tudtam venni a mosolyt. A napom kilencvenkilenc százaléka még mindig rossz hangulatban, sötét gondolatok között telt, de felcsillant egy érzés.

Talán van remény!

Naponta többször, egyre többször kényszerítve irányítottam figyelmemet tőlem és másoktól független pozitív dolgokra. Így kezdtem érezni újból a lágy szellőt. Figyeltem mikor a hajamat meglebbenti, és egy-egy hajsza az arcomhoz simulva kellemesen megcsiklandoz. Egyre több apró csodát kezdtem érezni magam körül. Lassan rájöttem, azért mert én küzdelemnek élek meg minden napot, a körülöttem lévő dolgok gyönyörűek és tökéletesek.

Kezdem úgy érezni, hogy nincs semmi értelme, és nincs semmi jelentősége az önmarcangolásomnak. Ha meghalnék, pár év után mindenki elfelejtene, így az önsajnálát, ami hajtott értelmét vesztené. Ha még sokáig élek és továbbra is kínozom magam, mindenki el fog kerülni. Rá kellett jönnöm, hogy a legmélyebb érzéseimet nem érthetik meg az emberek, arról csak Isten és én tudhatok.

Ha önmagad feladod

Ki is vagyok valójában?

Hús vér ember, akit a genetikai állománya és a környezeti hatások, keretek közé szorítanak?

Nem hiszem, hogy csak erről szól egy emberi élet.

Szabad akaratot kaptunk, mikor megszülettünk. A körülöttünk lévő emberek, akiknek fontosak vagyunk, csupán jóindulatból és szeretetből megtanítanak félni, feladni. Hisz ők is ezt tanulták, évtizedek alatt.

Én mindig nagyra tartottam azokat az embereket, akik merték vállalni önmagukat. Úgy gondolom, aki nem meri felvállalni

egyéniségét, az hazugságban éli egész életét. Én is ezt az utat választottam.

Belegondolva van-e értelme ennek a hazugságnak?

Nem hiszem.

Akik szeretnek, akiknek fontos vagy, azoknak teljesen mindegy, hogy a saját személyiséged hibáit, vagy az általad tanult szerepek hibáit ismerik. Bármelyiket is tapasztalják meg, szeretni fognak. Csak önmagunk küzdünk önmagunkkal, hogy jobbnak, tökéletesebbnek látszunk. De ki mondja meg, hogy mi a jó. Minden ember más, és más értékrendszert hozott az általa, és számára kialakított szociális környezetből. Így egyik viselkedési forma sem tökéletes.

De, ha az ember legtöbb energiáját az emésztí fel, hogy önmagát keresse, az önmaga által megálmodott világban a legkisebb mozzanatára is figyelve, a tökéletesség látszatát fenntartva, addig nem tudja megtalálni azt akinek a Mindenható alkotta. Sok féle módszer létezhet, hogy feltárjuk saját, igazi valónkat. Fontos, hogy megismerjük tűrőképességünket.

Nekem sokat segített, hogy elsajátítottam a hétnapos böjt technikáját. Első alkalommal mikor nekikezdtém, szinte lehetetlennek tűnt, hisz fiatalon eléggé tönkrement a gyomrom. Két-három napig gyötört az éhség, de nem ez volt a legnagyobb kihívás, hanem az ízek hiánya. Úgy éreztem, a leggusztustalanabb dolgot is megkóstoltam volna, csak ízt érezhessek. A negyedik napon, megfordult a fejemben, talán feladom, de eszembe jutott, már a felén túl vagyok. Ha, eddig tűrtem, a hátralévő időt, már fél lábbal is kibirom. A hetedik nap leteltével úgy éreztem, ha ezt el tudtam viselni, akkor mindenre képes vagyok.

A sátán harca ellenem

Érdekes kijelentés: minden út Istenhez vezet.

Az eddigi életem történései igazolják, hogyha Istenre támaszkodom, az Ő segítségét kérem úgy, hogy minden emberi erőfeszitésem feladom, és most nem arról beszélek, hogy lustaságból nem teszem meg a tőlem telhetőt, hanem arról, ha a gonosz minden tudását beveti, hogy kiteszítson, megingasson a hitedben, ha akkor Istent választod, nem veszíthetsz.

Vendégségben

Tizennyolc évesen bátyáméknál vendégeskedtem. Ha vallásról esett szó, midig gyorsan szaladt az idő. A beszélgetésünk éjszakába nyúlt. Hogy ne kelljen ilyen későn vidékről hazautaznom, náluk aludtam. Elalvásom után pár órával furcsa érzésre ébredtem. A sötét szobában kinyitottam a szemem. Éreztem, hogy a szívem erősen kalapál. Szinte fullasztó sötétség ült a szobán. Néztam a mennyezetet, próbáltam fókuszálni, de kinyitott szemem semmilyen fényt nem érzékelt. Tőlem balra, három méterre egy régi karfás fotel próbálta pihenni napi fáradozásait. Mozdulni nem mertem, mert éreztem, érezve láttam, hogy valaki ül a fotelban.

Dermesztő félelem uralkodott el rajtam. Tudtam, hogy nem emberi lényt érzek, hanem valami ember formájú, leírhatatlan sötétséget. Feketesége, mint a szurok. Arcát felém fordítva bámul, bénító tekintetével. Pár percig meredten feküdtem, majd minden erőmet összeszedve felugrottam és feloltottam a lámpát.

A rossz érzés sokáig uralta még gondolataim.

Ha jól emlékszem, azon az éjszakán, nem bírtam elaludni.

Kineziológusnál

Sok betegségemből kiutat keresve, negyvenévesen felkerestem egyik unokatestvéremet, aki kineziológusként gyógyított. Abban bíztam, hogy az állandó hosszan tartó megfázásokból, segít majd kigyógyulni.

Első alkalomkor, mikor hozzá mentem, ingával felmérte az energiamezőmet. Azt mondta nincs túl nagy baj, csak legyen türelemmel.

Kicsit hókusz-pókuszolt, majd sokat beszélgettünk vallásról, angyalokról, erőkről, nem mindenki által érzékelhető, mondjuk úgy dimenziókról. Elmondta, hogy Ő érzékeli az angyalokat, és látja, azokat a bizonyos rossz emberi szokásokhoz kapcsolódó démonokat, akik nem hagyják, hogy például egy alkoholista leszokjon az italról. Elmondása szerint, két, három démon kísér egy ilyen embert.

Visszatérve a gyógyításomhoz. Következő alkalmakkor, a fejemben próbálta feloldani a másokhoz kapcsolódó negatív viszonyomat, valamiféle agykontrollal. Hazamenve, az általa használt szuggerálás módszerrel tovább szerettem volna oldani a még haragosaimmal lévő kapcsolatomat. Felidéztem a tanultakat, és bementem az agyam belső szobájába. Rövid időn belül rájöttem, hogy a visszafelé vezető út, hogy kimásszak a saját fejemből nem is olyan egyszerű. Külső segítség hiányában, bent rekedtem a fejemben és körbe, körbe jártam, ismételtem ugyan azokat a gondolatokat. Nagy sokára rátaláltam a kivezető útra.

Pár nap múlva, hét napos böjtöt kezdtem, mert épp egy hosszan tartó megfázáson voltam túl. Így próbáltam kiüríteni a sok antibiotikum lerakódást a szervezetemből.

Harmadik napja nem ettem, mikor a következő időpontom volt a kineziológusomnál. Pontosan érkeztem. Hamar hozzálátott teendőihez. Igyekezett minden tudását előszedni, hogy az előző alkalomkor elért hatást gyakorolja rám. Újból nekifutott, és újból. Kis idő múlva megkérdezte, hogy beteg vagyok-e, mert nem tud velem semmit kezdeni, nem tud behatolni az energiámhoz.

Elmondtam, hogy harmadik napja böjtölök.

Ő egyszerűen válaszolt, ilyenkor nem lehet.

A fennmaradt időt beszélgetéssel töltöttük.

A böjt leteltével új időpontot kaptam.

A következő alkalom, már szokásoson zajlott. A gyógyítás után hosszasan ecseteltük az általunk kedvelt vallásos témákat. Körülbelül egy méterre ülhettünk egymástól. Közöttünk hetven centi átmérőjű kerek asztal, amin gyertya égett.

Az idő halad tával a halálról és a túlvilágról esett szó. Érdekes gondolatszövésre figyeltem fel. Ha meghalok... és a lélekvándorlással folytatta. Pár szó elhangzása után iszonyatos taszítást kezdtem érezni Ő, és Én közöttem. Megfogtam a széket, amiben ültem, és ami belefért egy mozdulatba, hirtelen hátratoltam. A mozdulat befejeztével felnéztem. Tekintetünk találkozott, majd megkérdeztem:- tudod miért ültem hátrébb? Határozottan szemembe nézve válaszolt.

Igen tudom.

Akkor délután igyekeztem mi hamarabb távozni tőle, és közöltem vele többet nem jövök hozzá. Hirtelen nem értettem, hogy beszélhet Istenről, angyalokról miközben a lélekvándorlásban hisz. Rádöbrentem az Ő tudása nem emberi, és nem is az Istentől jön. Aggódni kezdtem. Nem tudtam, mennyire kerültem a hatása alá, ennek a negatív erőnek. A következő három, négy napot, szinte félelembe töltöttem. Úgy

éreztem állandó láthatatlan kíséretem van, amitől nem tudok szabadulni.

Pár nap múlva felkerestem házi orvosom, akinek elmondtam mibe keveredtem. Úgy éreztem, csak böjttel tudok megszabadulni a rossz érzéseimtől, kísérőimtől.

Attól féltem, hogy egy újabb hét napos nem evés, nagyon megterheli a szervezetem. Megnyugtattott, hogy ne aggódjak, nem lesz semmi bajom.

Így újabb böjtöt kezdtem, bár most nem a testemet, hanem a fejemet kezdtem tisztítani. Nehezen és lassan teltek a napok, Sokszor alig vártam, hogy lepihenhessek. A harmadik nap iszonyatos hasfájásra ébredtem. Lekászálódtam az ágyról. Két lépést tettem, és felakadt szemmel elvágódtam a szőnyegen. Ájultan feküdtem a szőnyegen. Visszavittek az orvoshoz, aki azt mondta: teljesen leállt a bélmozgásom. Némi rostos levet magamba töltve, újból kezdett emberi kinézetem lenni.

Tovább folytattam, ez után sem ettem, de a hátralévő időben napi két liter gyümölcslevet fogyasztottam.

Az ájulásom után, minden rossz érzésem, félelmem megszűnt, végre megszabadultam nem kívánt társaságtól.

Öcsémnél

Ha öcsémmel vagyok, gyakran szóba kerülnek az emberi gonoszságért felelős, hogy szépen mondjam, negatív erők.

2012 karácsony tájékán, az ünnepi készülődés közben is ránk talált ez a téma. Tizenöt, húsz perc után olyan érzés fogott el, mintha valaki, valami láthatatlan hallgatózna, a résre nyitott ablak mellett. Nem szóltam öcsémnek, gondoltam csak egy rossz érzés, ami nemsokára elmúlik.

Testvérem pár percre kiszaladt a konyhába, majd visszajött és folytattuk a dolgunkat ott ahol abbahagytuk.

Nemsokára megszólaltam, mert egyre jobban éreztem a valami jelenlétét.

-Ugye tudod, hogy itt van egy...

Öcsém nyugodtan, kimérten válaszolt. Igen tudom. Azért kellett kimennem, mert már borsózott a hátam tőle.

Én szándékosan nem mondtam el hol érzem a jelenlétét, de azért tesómat kérdőre vontam.

Te hol érzed?

Öcsém a nyitott ablakra tekintett, majd megszólalt.

Ott hallgatózik az ablaknál már vagy húsz perce.

Nem akartunk tovább a társaságában maradni, így ebédelni mentünk.

Asztalhoz ülve, összenéztünk. Ugye tudod, hogy most is itt van velünk, szoltam. Mindketten a tőlünk hat méterre lévő szőnyeg sarkára emeltük tekintetünket. Ott ácsorog, és hallgatózik, jegyezte meg tesóm.

Szinte nehezünkre esett az evés, Mert bénító tekintetét ránk szegezte.

Öcsém hirtelen felállt, majd félelmet nem mutatva, határozottan felé indult, majd kizavarta a konyhából.

A boldog, és elégedett ember titka

Ma már boldog vagyok azért, hogy emberként élek. Megkaptam azt az esélyt, hogy bizonyosságot tehetek a szeretetről. Minden, ami velem történik ajándék.

A mi döntésünk, a mi választásunk, akarunk-e boldogok, lenni. A mások döntéseivel nem élhetjük a saját életünket.

Az ember az Istentől megkapta a legnagyobb ajándékot a szabad akarat, a szabad választás jogát. Mi legtöbbször feláldozzuk a döntési jogunkat és csak a külső körülményekre reagálunk. Mint ahogy én is tettem, és sodródtam, vártam, hogy megtörténjenek a dolgok. Próbáltam azt az életet élni, amit mások diktáltak, miközben állandó hiányérzet gyötört. Engedtem, hogy a harag irányítsa az életem. A szüleimet annyira gyűöltem, hogy miután Ők 22 évvel ezelőtt megkeresztelkedtek, úgy gondoltam, inkább örökre vesszek, mintsem az örök életben is velük kelljen lennem. Láttam rajtuk az őszinte, Isten iránti szeretetet, a megbánást régi életük miatt, de én úgy éreztem, ez mit sem segít rajtam. Nem értetem, hogy tud Isten megbocsájtani ennyi gonoszságot, gyalázatot.

Keresztességem után megtapasztaltam a bűnbánat és a bűnbocsánat erejét. És valóban Isten meg tud bocsájtani, csak mi emberek ragaszkodunk a sérelmeinkhez.

Mikor elkezdtem írni, azon gondolkodtam, ki szabad e adni egy olyan könyvet, ami másoknak alapul szolgálhat, az ítéletalkotásra. Úgy érzem, ha Isten meg tud bocsájtani, és én is meg tudtam bocsájtani szüleimnek, másnak nincs joga ítélkezni.

Csak tanúságul szolgálhat az életem, hogyha akarjuk, valóban **minden út, Istenhez vezet.**